

Arrest

nr. 207 871 van 20 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. De bestreden beslissing betreft een verzoeker tot internationale bescherming aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend door een andere lidstaat van de Europese Unie, Italië. Aldus werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 57/6 §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. In de bestreden beslissing wordt op duidelijke en omstandige wijze gemotiveerd dat niets in verzoekers administratief dossier er op wijst dat hij in Italië daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het opwerpen van algemene overwegingen en het uiten van blote beweringen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Aan het betoog dat Italië zijn verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet is nagekomen, hecht de Raad niet het minste geloof gelet op verzoekers leugenachtige verklaringen omtrent zijn verzoek om internationale bescherming in Italië en zijn identiteit. Verzoekers basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, zijn gegarandeerd. Zijn levensomstandigheden kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

3. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 mei 2018, voert verzoekende partij aan dat zij niet naar Italië kan omdat daar geen effectieve bescherming is, geen onderdak, ook geen integratie mogelijk is, en er geen sociale en geneeskundige voorzieningen zijn. Verzoekende partij wijst er op dat zij slechts subsidiaire bescherming heeft gekregen in Italië en haar vrees voor vervolging moet onderzocht worden ten aanzien van haar land van herkomst aangezien Italië niet het eerste land van asiel is.

Verzoekende partij wijst erop dat zij slechts subsidiaire bescherming heeft gekregen in Italië en haar vrees voor vervolging moet onderzocht worden ten aanzien van haar land van herkomst aangezien Italië niet het eerste land van asiel is.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, de beslissing getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*" heeft genomen aangezien verzoekende partij reeds de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië. De commissaris-generaal heeft de bestreden beslissing niet genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (*niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel)*), waardoor Italië niet als eerste land van asiel wordt beschouwd/aanzien.

De commissaris-generaal heeft onderzocht of verzoekende partij elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij zich in Italië niet meer zou kunnen beroepen op de reeds verkregen internationale bescherming, *in casu* de subsidiaire beschermingsstatus, wegens het eventueel bestaan in Italië van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Italië heeft haar verzoek om internationale bescherming ten aanzien van haar land van herkomst, *in casu* Afghanistan, onderzocht en haar de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, zoals blijkt uit de bestreden beslissing: "*Allereerst moet worden opgemerkt dat u verklaarde geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Italië (CGVS, p. 5). U beweerde dat uw vingerafdrukken werden afgenomen, maar dat u niet wist of het gewone vingerafdrukken waren of vingerafdrukken voor asiel (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met het feit dat u subsidiaire beschermingsstatus geniet in Italië en dat u met andere woorden een gesprek moest hebben gehad, beweerde u dat u met niemand sprak (CGVS, p. 5). U verklaarde echter wel dat u uw naam gaf, vertelde over uw familie en waarom u Afghanistan verliet (CGVS, p. 5). Dat u niet zou hebben beseft een verzoek om internationale bescherming te hebben doorlopen in Italië, is niet aannemelijk. Zo wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd.*"

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal terecht haar verzoek om internationale bescherming onderzocht ten aanzien van Italië en niet ten opzichte van Afghanistan.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij niet naar Italië kan omdat zij geen onderdak heeft, geen integratie mogelijk is, en er geen sociale en geneeskundige voorzieningen zijn wijst de Raad erop dat deze elementen een problematiek van louter socio-economische aard zijn dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er verder op dat verzoekende partij haar basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, in Italië zijn gegarandeerd en haar levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij maakt aldus, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing en de beschikking, niet *in concreto* aannemelijk dat de bescherming die haar in Italië wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij niet naar Italië kan omdat daar geen effectieve bescherming is, zonder echter *in concreto* in te gaan op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 29 mei 2018 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS